

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Данашње свето Јеванђеље браћо и сестре, говори о највећем и најчуднијем догађају у историји васионе, у историји рода људскога, у историји свакога човека понаособ, и свакога народа. Говори о доласку Сина Божијега на земљу. То је тај догађај који је непоновљив, и који је најсудбоноснији за цео род људски, за целу васиону. Тај долазак јесте велика радост за човека, за све људе, за све народе. Зашто? Зато што је дошао Син Царев на земљу и са њим донео Царство Небеско. Све ово што Цар има у своме двору, Он је донео да даде људима. Вечну Божанску правду, вечну истину, вечну љубав, вечни живот. Зато се тај догађај упоређује у данашњем светом Јеванђељу са „свадбом Царевога сина“.

Ми знамо из живота, сви знамо да је за једну породицу највећа радост када отац и мајка жене сина свога. Тада припремају и што могу и што не могу, да би славље било што веће, да би званица било што више. На месец дана и више иде се, и позивају се званице да дођу на свадбу, да би радост била што већа. Тако и данашње свето Јеванђеље говори да је Цар који припреми свадбу сину своме, а то је управо тај догађај када Отац наш Небески шаље Сина свога у свет овде, он шаље слуге своје да позову званице. А ко су званице? Сви људи! Јер каже да је Господ дошао ради спасења свих људи, и свакога човека. И сви су позвани на ову гозбу на ову свадбу, на ово весеље. Али многи се не одазваше.

Посла слуге своје Цар да позову званице, а ови немарише за позив. Него чак неке од њих и његове слуге изружише, избише а неке и убише. Које су то слуге Цареве? То су Пророци које је Бог слао роду људскоме, и народу Израилскоме да га припрема за ову необичну свечасност, за ову необичну свадбу, за ово вечно весеље, за Царство Небеско и живот вечни. Али знамо из историје Цркве како су те слуге које је Господ слао, пролазили овде на земљи. Многи су били гоњени, затварани у тамнице, убијани на разне начине, престругани тестером, бацани у јаме са кречом, и на разне начине мучени и до смрти пострадали.

Посла Цар и друге слуге да опомену те званице незахвалне, да је све готово, свадба је готова, трпеза је постављена, изобиље јела, храњеници су поклани све спремно, дођите на свадбу! Они опет не дођоше. Не долазе слуге, и као све је готово, званица нема, шта да радимо? Цар говори: „Изађите на улице, на путеве, на раскршћа, и кога год нађете доведите их да ми се трпеза напуни, да ми се кућа напуни, да весеља буде“. И слуге то учинише и кућа се заиста, свадбена дворана напунила гостију. И весеље је трајало.

То су оне званице које су било далеко од Царскога двора, то су били незабошци

који су се одазвали на позив Цара Небескога, и пришли на свечаност на свадбу сина Царевога, пришли Господу Христу и ушли са Њим у дворану Царску, и сели за трпезу Царства Небескога.

Али изађе Цар каже свето Јеванђеље, да обиђе и види госте. И међу њима спази једнога који није био обучен на начин како се долази на свадбу. Није имао свадбено рухо на себи. Како се он ту нашао? И пита он и ословио га благим речима: „Пријатељу, како си ти дошао овамо тако неспреман, без свадбенога руха?“ А он оћута. Зашто је оћутао? Није имао изговора, није имао оправдање зато што је такав дошао. Е када је Цар то видео нареди слугама: „Узмите га и баците у тамницу, тамо где је плач и шкргут зуба“.

Дакле је завршило то Јеванђеље да су „многи звани, а мало изабрани“. Кад каже Јеванђеље „многи“, значи сви. Господ Христос је дошао за све људе, своје Јеванђеље је оставио свима људима, Цркву своју основао за све људе, и преко својих слугу преко Анђела, преко Светитеља, преко светих Апостола и светих Отаца, Он позива све људе да дођу у Царство Небеско и да наследе живот вечни. Али је мало одазваних. Мало је оних који пристају на то. Они који пристају то су верни Христови, то су Његове верне слуге они који у Христа верују, који Његове заповести слушају и у животу испуњавају. Који се за грехе своје кају, јер нема човека без греха, само је Господ Христос један једини био без греха, а сви људи су оптерећени многим разним гресима. Али Господ је то знао и оставио је лек помоћу кога се можемо лечити од наших грехова, то је света Тајна покајања и исповести. То је то свадбено рухо које треба да имамо на себи. Јеванђеље Христово, врлине Хришћанске, покајање истинско, и тако да се онда одазовемо и уђемо у свадбену дворану, у Царство Небеско где нас Господ очекује и где је велико славље какво се на земљи не може ни замислити.

Нека би Господ молитвама светих угодника Божијих, а данас многе славимо, света Великомученица Ефимија свехвална, преподобни Доротеј пустињак, свети Кипријан Кијевски, и света Мученица Људмила Чешка, владарка која је веру Православну пострадала, а Бог њу прославио до дана данашњега. Нека би Бог молитвама свих њих, и молитвама Светитеља из рода нашега Српскога од светог Саве до светог Владике Николаја и Оца Јустина коме је овај храм посвећен, да и нама Господ дарује да се одазовемо на позив слугу Божијих који нас позивају на весеље Небеско, да припремимо себе да обучемо у свадбено рухо, да испунимо себе добрим делима, врлинама, да очистимо душу своју покајањем, да би смо када дођемо тамо били примљени, да би смо могли са свима светима и ми остати на тој вечној радости, и вечном весељу славећи Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност. Амин.